

А в ~~в~~ шеметъ трупъ до трупъ,
Отъ играта изморени,
Цвятъ до цвятъ и цвятъ на цвятъ
Струпаха се по полени.

Мина вихра, а е въ несвясъ,
Все не ставатъ цветицата . . .
Грейна слънцето и тъмъ
Смее се отъ небесата.

4. — СВАДА

Край брега на бистра Янтра,
На зелената ливада,
Ясний Месечко завари
Цветицата въ буйна свада.

Тукъ навети, смяхъ и шепотъ,
Тамъ кикотене и глуми . . .
И въспре се той, усмихнатъ,
И подслуша тия думи:

«Мръкне ли — и току гледай
Той примъкналъ се тъдява!
Яростно върху Синчеца
Кряска старата Тинтява:

Пръкнало се вчера, — днеска
Дири любе . . . не се срами!
За тебъ ли е, бре, прахосникъ,
Да задиряшъ дъщеря ми!»

Хи-хи, ха-ха . . . Вредомъ екватъ
Смяхъ, кикотене и глуми . . .
Месечко се позаслуша
И зачу ответни думи:

«Не сърди се, старо харо,
Че сръдня не ти прилича.
Мразишъ ли ме ти — мрази ме,
Либичето ме обича!